

COGITO ERGO SUM

Na de eerste informatorische revolutie is het procesdenken opgekomen. Het sequentiële vanuit de industriële ordening heeft plaatsgemaakt voor de afdelingsgewijze ordening, hetgeen op haar beurt weer plaats heeft gemaakt voor de procesgewijze ordening van afhandeling van zaken. Pfffffffff, dat was een hele mond vol aan ontwikkeling tot de postindustriële diensteneconomie van vandaag de dag.

En daar staan we dan, procesdenkend en wel, met onze professionele existentie die afhankelijk lijkt te zijn van procesmatig werken en denken. En de ontwikkeling op het procesmatige vlak staat niet stil. Concentratie op kernactiviteiten, ICT-outsourcing, ketenvorming en -integratie, en business proces outsourcing zijn slechts enkele uiterlijkheden die de thans de wereld veroveren. Hele boeken, columns en vakbladen zijn gewijd aan dit fenomeen en nog steeds zijn we er niet over uitgeschreven. En dat is ook logisch. De technologische ontwikkeling heeft ons mensen samengebracht in de wereld die Internet heet. Daarnaast heeft de techniek standaarden ontwikkeld om gedistribueerd te kunnen werken en daarmee grenzen te slechten van afdeling, organisatie en geografische spreiding.

In mijn 'Brave new world' bestaat een voortbrengingsproces uit monolithische taken, die in dynamisch verband met andere taken een voortbrengingsproces vormen. Die monolithische taken hebben elk hun eigen interne besturing en hun externe triggers, producten en (K)PI's ter verantwoording ervan. De dynamiek, ofwel de

aaneenschakeling van (kern)competenties wordt bepaald vanuit de business. En die business doet keurig wat de markt vraagt of is druk doende de markt te bewegen om een bepaald gedrag te gaan vertonen. Dus; tot noch toe een gestructureerd en pracht product van modeldenken en modelmaken. Maar wat is de realiteit: het model waarin de werkelijkheid gevangen zit of de werkelijkheid die gebruik maakt van monolithische modeltaken? Naar mijn mening het laatste; de wereld laat zich niet op procesniveau in modellen vangen. Neem eens een willekeurige kenniswerker, die past niet in procesmodellen die van A tot Z zijn dichtgemodelleerd, dat gaat ten koste van de inzet en verrijking van die kennis. Die kenniswerker gaat op taakniveau aan de slag met de middelen die hem of haar ter beschikking staan, monolithisch dus. Bijkomend voordeel is dat – autonome – monolithische taken een eenvoudiger besturingsmodel vergen. De sturing kan zich richten op de output (kwaliteit en tijdigheid), in plaats van op moeizame interacties met inhoudelijke specialisten over benadering, inhoud en aanpak.

Vraagt u zich eens af hoeveel effectiever en efficiënter uw organisatie zou kunnen werken als de bovenstaande denkrichting wordt gevolgd. Zelfs Mintzberg heeft een hoofdstuk toegevoegd aan z'n vijf structuren, er is dus een bestaansgrond voor dit soort gedachten. Prettige kerstdagen en een voorspoedig 2006.

Bert van der Linde
(a.c.vd.linde@freeler.nl) is consultant op het grensvlak van Business en ICT.

